

לזכרו של פטרון שמה ז"ל

פטרון
שמה
ז"ל

זכרו את פטרון שלמה ז"ל

שלמה פטרון הי"ד

מחזור חשי"ז

ביום שמלאו לו כ"ז שנה נפל סגן שלמה פטרון בסיני * מילדותו ניכרו בו כשרונות מצויינים * פעמיים הוקפץ כיתה בכית הספר היסודי * בגיל שבע-עשרה נתקבל לסכניון בחיפה ובגיל עשרים ואחת כבר הוסמך כמהנדס אלקט-רוניקה * בן תורה ושומר מצוות היה *

יום חמישי בשבוע, ה' בתמוז תשכ"ז (13 ביולי 1967), בשעת בוקר מוקדמת, התעורר שלמה פטרון, לבש מדיו, רחץ והסתדר, התעטף בטליתו והחעסר בתפיליו ועמד והתפלל תפילת שחרית. חוה רעייתו העיפה מבט חסוף בחינוקס יאיר, שגם בעריסתו, והכינה לשלמה אח ארוחת הבוקר. שלמה אכל את ארוחתו בחיפזון, תוך כדי כך, הגיד לחוה כי יוצא הוא מטעם יחירתו לסיני, ולא ישוב, אלא למחרת היום, בסרט תחקש השבת. שלמה נשק לרעייתו, ליטף ראשו הקטן של בנו הפעוט, ונענה לקול צופר של מכונית שבאה לקחתו מפתח ביתו שכקרן רחובות בוגרשוב וסבריה בחל-אביב.

דברים לזכרו של פטרונו שלמה ז"ל

יום החמישי עבר, גם יום הששי כבר העריב. שלמה פטרונו לא שב עדיין לביחו. עם טיפולה הרב של חוה בכך הקטן, בן שבועה חדשים, הכינה גם את בגדי השבת של שלמה. ידעה חוה דרכו של שלמה: גם אם יהא במחוק רב, יזדרז לשוב הביחה לשבת, יכין עצמו לקראת קבלת שבת מלכתא ויזדרז לבית-הכנסת "בית-אל" הסמוך. עברה עוד שעה. בקריאות הטלפון מבית-הוריה בכפר אביחיל ומבית הוריו של שלמה ברחוב סירקין הסמוך, שאלו ההורים אם כבר הגיע שלמה. חוה הניחה דעת השואלים בתשובותיה: הרי יודעים אחס את עבודתו של שלמה. הוא יצא אתמול בבוקר וודאי מיד ישוב, עוד כטרם הכנס השבת.

עוד שעה חלפה. חוה הקליקה נרות של שבת. השולחן היה ערוך, אך שלמה לא הגיע. כל ליל-השבת חשבה חוה והצטערה. "קידוש" לא שמעה, את השולחן הערוך כבר הסיטה ממקומו. אך היא לא דאגה, ידעה - איך לדעת להיכן נקלע ואיך באפשרותו להגיע, אף לא להתקשר בטלפון.

גם יום השבת עבר. יום שבת עצוב. שלמה לא הגיע והרי בשבוע זה יחול יום הולדתו העשרים-ושבע, וחוה רצתה להפתיע את שלמה במתנה. רוב שעות היום עברו על חוה בטיפולה ביאיר, הבן הפעוט. במוצאי-שבת הגיעו סבא וסבתא, הורי שלמה, כדי לראות את חוה כלתם ואת יאיר נכדם, ולהוודע האם באה ידיעה משלמה. ידיעה לא הייתה, אך היו דבריה המרגיעים של חוה: הוא בודאי יגיע מיד, או יטלפן.

שעה קצרה לאחר-מכן התדפק אדם זר על דלת דירחס של חוה ושלמה פטרונו ברחוב בוגרשוב 37. הוא בא מטעם קצין-העיר - - -

דברים לזכרו של פטרון e אמה ז"ל

לאחר שעה קלה כבר נתמלא הבית באנשים. היו כאן שכנים ומכרים וידידים, גם הורי שלמה וגם הורי חוה שהגיעו מאביחיל שליד נתניה.

שמע האסוף הדהים את כל מכריו של שלמה. כולם כבר ידעו את הפרטים. ביום השני בנסעו עם חברו למשימה מסוימת בג'יפ, עלה על מוקש; שלמה פטרון וחברו נפצעו קשה. נהרגו.

שלמה פטרון כבר הובא לחל-אביב. למחרת היום, יום ראשון בשבוע - ח' כחמוז הוא הובא למנוחות בטכס צבאי, בחלקה הצבאית שבבית העלמין בקריית-שאול.

תפילין של קדוש

כאשר קרבנו לבית מר אפרים והגברת שרה פטרון, ברחוב סירקין בתל-אביב, פגשנו בידיד-מכר, המחגורר בבית סמוך. כאשר סיפרנו לו על מטרת בואנו לבית זה, אמר: "כן, הכרתי אותו, את שלמה פטרון. הוא היה ארז אדיר, סמל ומופת לגבורה עילאית, דוגמא בהתנהגותו, מסירותו וחינוכו המצויין..."

חשבנו תחילה כי אין אלה אלא דברים כלשון הפרוזה. כאשר יצאנו מן הבית, לאחר כשעתיים, ראינו כי לא נאמר בדברים אף החצי ממה שיש לספר על שלמה פטרון הי"ד.

מר אפרים פטרון ורעייתו שרה, מבני וארשה בירת פולין הם. בצוק העתים של 1936 חשבנו לעלות לארץ-ישראל, ברם שעריה נעולים היו. בפולין לא יכלו עוד להשאר

דברים לזכרו של שטרן מאה ל'

הגרו לכראזיל הרחוקה. וישבו בה ארבע-עשרה שנה. כאשר עלו ארצה בשנת 1949 ונתיי-
שכו בחל-אביב, עלו עמם גם שלושה ילדיהם: שני בנים ובת. הבכור הוא שלמה; משנהו
- גרשון, רב"ט בצה"ל, שהיה חובש קרבי כימי מלחמת ששת-הימים באוגדה של האלוף
אריק שרון, הוא חניך בני-עקיבא, בוגר התיכון-הדתי ב" (צייטלין); השלישית היא
חנה, שנישאה זה לא מכבר. עתה מטובין אנו כביתם הנאה והמסודר שבמרכז תל-אביב,
ושומעים מפי ההורים והאח על שלמה. פותחת האם ומספרת:

"שלמה נולד בריאו-דה ז'אניירו בי"ב בתמוז ת"ש (18 ביולי 1940). מילדותו
ניכרו בו כשרונות מצויינים. הוא היה ילד נאה ונבון. עד גיל חשע למד בחלמוד-
תורה שבמקום. הנה, הבט בגליון הציונים שלו: חפילה - ציון של 100, תורה - 100,
לשון-הקודש - 90, דברי-הימים - 90, יידיש - 100. ראינו כי אין עתיד כבראזיל
לא לנו ולא לילדינו. בינתיים קמה המדינה, קמנו ועלינו, ונתיישבנו בחל-אביב.
שלמה שהיה אז בן תשע, החל לומד בבית-הספר "מוריה". פעמיים "הקפיצו" אותו בכחה,
כי תלמיד נבון ומצטיין היה. לאחר-מכן - ערכנו לו חגיגת בר-מצוה. היה זה בשבת
פרשת בלק. שלמה קרא בתורה כפרשה ובהפסרה, ומאז היה בעל-קורא בבית-הכנסת. כך,
היה זה בשבת פרשת בלק - הוא גם נפל בערב-שבת-קודש פרשת בלק - - שלמה המשיך
לימודיו בבית-הספר התיכון ב" (צייטלין), קיבל סטיפנדיה, וסיים את בית-הספר
התיכון בגיל שבע-עשרה. כל אותן שנים לא הניח שלמה אף את כלי המוסיקה שלו.
עוד בילדותו בריאו-דה-ז'אניירו ניגן בכינור, ולמד נגינה ומוסיקה בקונסרבטוריום;
כאן המשיך בנגינה כאקורדיון. הנה הם שני האקורדיונים שלו, עומדים כאן כפינה,
שלמה המשיך לימודיו התיכוניים. נתפתח בו חוש מיוחד ללמודי המתימטיקה, רצון עז

דברים לזכרו של פטרונו אלה"ל

לידיעה בחורת האלקטרוניקה. הוא למד בסכניון, ואף כאן הצטיין בלמודיו. אותן שנים גוייס במסגרת העתודה האקדמאית. נסתיימו לימודיו הסדירים בסכניון, ובמסגרת חילופי-סטודנטים שהה שלמה שלמה מחצית השנה בהולאנד, שם הרחיב ידיעותיו. עם שובו ארצה התגייס שלמה לצה"ל. בעת שרותו בצה"ל הכירו מפקדיו כיידע הרב שלו, במסירותו ובכשרונותיו. הוא כבר נשא כתר של מהנדס-אלקטרוניקה, דיבר בלשונות לעז - אנגלית צרפתית, פורטוגזית, היה חניך מצטיין בקורס קציני-קשר. כן, אספר לך: כאשר שירת שלמה בקורס קצינים במקום פלוני היה בא מדי שבת בשבת מרחק של כעשרים קילומטרים כרגל לביתנו שבעיר, לכבוד שבת ולכבוד כיבוד אב ואם... כן, וכל זה נגמר בערב-שבת-קודש פרשת בלק, במלאות לו עשרים-ושבע שנים..."

הגב' פטרונו רצתה להמשיך בדבריה, ברם הדמעות חנקו בגרונה. הבן הצעיר גרשון, ניסה להרגיע. את המשך מגילת-חיי הבן שמענו מפי אביו, מר אפרים פטרונו:

"כחצי שנה לפני שחרורו של שלמה משירותו בצה"ל, נשא לאשה נערה נאה, אף היא בת יוצאי-פולין שנולדה בכראזיל: חוה פיינבליס, ממושב אביהיל שליד נתניה. הזוג הצעיר בנה ביתו בתל-אביב, כרחוב סמוך לכאן. לימים נולד הבן הבכור. היה זה ג-ב' בטבת תשכ"ז, ובכרית שנערך בעשרה בטבת, נקרא שמו בישראל: יאיר-דוד. ביתם של שלמה וחוה ובנם הקטן, היה בית-ועד להכריהם, ומובן - פאר לכולנו, בני המשפחה. שלמה נקרא לשרת במקצועו במסגרת כוחות-הבטחון. היה מסור ונאמן ללא סייג. כל אותן שנים, עד לחקופה האחרונה, לא חדל מעניינו במתימטיקה ואלקטרוניקה. הוא לא הסתפק בכך שכגיל עשרים-ואחד כבר היה בוגר ומוסמך הסכניון בחיפה, מהנדס

דברים לזכרו של סטרווה ז"ל

אלקטרוניקה שסיים את הפקולטה להנדסה-חשמל (מחזור ל"ג - 1961) - כי אם ראה דרכו לפניו: מדען. הוא גם לא הסתפק בחידושי הנעלמים במטגרת עבודה-הבטחון. הוא המשיך ללמוד, ושבועיים לפני שנפל הוגד לו בטכניון כי עבודת ה"מאסטר" שלו נחקבלה, כן שמע את אשר אגיד לך: כל אב חושב את בנו ליוצא-מן-הכלל, אך בני באמת היה יוצא-מן-הכלל".

האב מוסיף ומספר על האזכרה שנערכה לשלמה בנו, בכית-הכנסת "כית-אל", כמלאות "שלושים" לנפילתו. ובין המספידים אותו היה רב-כית-הכנסת, הרב חיים פרדס; רבה של ריו דה ז'אניירו הרב מרדכי ציקינובסקי, ויושב-ראש ארגון עולי בראזיל הרב משה זינגרביץ.

כאן נכנסת האם לדברי האב ואומרת: "כן, אני זוכרת את שתי הפעמים האחרונות שראיתי אותו. ביום השלישי בשבוע, לפני נפלו, ישב כאן בכסא-נוח שבמרפסת, הוא נראה עייף וגם נרגש. שאלתי אותו על-כך, והוא השיב כי אין מה לדאוג: הרי המלחמה כבר נגמרה ועכשיו נוכל כבר לישב בשלווה ובפעם האחרונה ראיתי אותו והוא כבר לא היה חי. פתחו את ארונו לפני שקברו אותו - פניו היו כל-כך יפות, כל-כך יפות... כולם אהבו אותו, את שלמה".

והאב מסיים את שיחתנו, ומספר: "באותו יום-ששי, כאשר עלה הג'יפ על המוקש, והם נפלו - ניזוקו כמובן מזודותיהם של שני הנוסעים, ששניהם נפלו. מזודתו של שלמה נזוקה לגמרי. רק החפילין נשארו בשלמותן. ראה כמה נאים הם. לפני כשבועיים

דברים לזכרו של סטרון מאה ל"א

מסרתי אותם לידי סופר לבדיקה, לא אמרתי לו של מי הן התפילין, אך הסופר הגיד לי שהכתב הוא מופלא ו"ניכר שהתפילין הן של קדוש". כן, הוא כיוון. אלו הן תפילין של קדוש. אני שומר עליהם. בנו יאיר יגדל, והוא יניח את התפילין של אביו הקדוש.

מסירות ללא גבול

הורי שלמה פטרון הי"ד ואחיו הותירו אותנו לבדנו. ישבנו ליד השולחן בחדר הערוך בטעם רב. דפדפנו במכתבים, בתעודות, בתמונות. היחה זו הרגשה משונה, כמו חיטטנו בגפשו של אדם...

מצאנו כאן את מכתבו של סגן-אלוף אורי ג., מפקד יחידתו של שלמה. הכותב להוריו:

"...שבעה ימים עברו מאז לוינו לסנוחה-עולם את בנכם יקירכם שלמה ז"ל. ידעתי שאין ניהומים לאבדן בן יקר, אדם אשר רק אהבתו להוריו גדולה ממסירותו ללא גבול לעבודתו הפוריה למען בטחון מדינת-ישראל. ארבע שנים עכדתי במחיצתו של בנכם היקר שלמה ז"ל. בשנים אלו זכה להיות שותף להקמת אותם כלי-בטחון אשר חרמו תרומה מכרעת לכך שהמלחמה עלינו על-ידי אויבינו הולידה נצחון אשר כמוהו טרם ידע עמנו. שקדנותו, מסירותו וכושרו המדעי והטכנולוגי היו כולם קודש לשרות מדינת ישראל וצה"ל. זכאים אתם, הורים יקרים, להיות גאים על כי בן זה גדלתם. אתכם יחד כואבים אנו, תכריו לעבודה את כאב נפילתו ללא-עת...".

דברים לזכרו של פטרונו שלמה ז"ל

וכאן התמונות - שלמה פטרוֹן בילדותו, בבגרותו, בעת לימודיו, בעת נשואיו עם חוה, בעת שמחות ובעת שהכניסו את כנס-יחידם בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. והנה גם התמונה האחרונה: שלמה וחברו בג'יפ, הנהג עוצר ומצלם את השנים, ממשיך ונוסע עשר דקות. המוקש - ושלמה פטרוֹן וחברו שוב אינם בין החיים. זהו הזכר האחרון: שלמה וחברו בג'יפ, וסביב - סיני...

עמדנו מול ביתם הם ווח של בני משפחת פיינבליט. שלמה ומרים פיינבליט מוצאם מערי ווהלין, וכידיש שבפיותיהם ניכרת סביבת-מוצאם. מוראות השואה ביהודי אירופה עברה אף עליהם. בהנצלם - הגרו לארץ שפתחה אז שעריה, בראזיל. כאן בבראזיל נולדו להם שתי בנות. הבכורה היא חוה. כבת שבע-עשרה היתה כאשר עלחה המשפחה ארצה ונת-יישבה באביחיל. כאן השלימה לימודיה, בית-ספר תיכון, סמינר למורות והשתלמות בשרטוט-השמל.

חוה פיינבליט, הצעירה הבלונדית הנאה, הכירה את שלמה פטרוֹן, במסיבה שנערכה מסעם ארגון עולי בראזיל. לא ארכו הימים והשנים נישאו. בנו ביתם בתל-אביב. עתה יושבת חוה ומספרת לנו את פרשת החיים הקצרה עם בעלה, מספרת חוה פיינבליט-פטרוֹן:

"שלמה נהג להתפלל בבית-הכנסת "בית-אל". החברה שלנו, היו חבריו של שלמה שסיימו עמו יחדיו את בית-הספר התיכון. רוב שיחותיו עם חבריו היו בעניני מתי-מטיקה ואלקטרוניקה. גם שיחות שהחלו בנושא רחוק, הגיע בסוף לנושא זה, שהיה אהוב עליו עד בלי די. אני זוכרת, כאשר הבעתי לפניו פעם תמיהתי על דבקותו הרבה במקצועות יבשים אלה אמר כי הוא ידריך אותי למצוא ענין במקצועות אלו, "מהיפים

דברים לזכרו של סטרווה ז"ל

בעולם". בימי מלחמת ששת-הימים מרותק היה לתפקיד נכבד ביחידתו, אך מצא דרכים לכוא הביתה, לראות אותי ואת התינוק, יאיר. השבת בבית - היתה לה דמות מיוחדת, בנוכחותו של שלמה. נשחלטה השלווה והמנוחה, העיון והזמרה, הסעודה והקריאה. כן, הכל היה טוב ויפה עד לאותה שבת.

חיה הנאה ממעטת בדיבור ואת שאומרת היא - נאמר בלשון נמוכה, בשקט. הנה קוראים לנו מכתב-שמפקדו של שלמה כתב לה. וכך נאמר במכתב: "...בעלך וחברנו היקר סגן שלמה פסרון נפל בשרות צה"ל בעת שהג' יפ, בו יצא בשליחות רכת-חשיבות, עלה על מוקש באזור הר חורשה שבגבול סיני, ביום ששי, 14 ביולי 1967. כמפקדו משך תקופה ארוכה למדתי להעריך את אישיותו רבת-הערכים, את ישרו, כושרו ומסירותו ללא סייג לעבודתו. רציתי שתדעי, חוה, וידע בנכס יאיר שזכה שלמה לתרום תרומה רבת-ערך לבסחון המדינה ולנצחון צה"ל במלחמת ששת הימים. פרטי התרומה חייבים, מסיכות מובנות, להיות כמוסים - - - ידעתי שאין תנחומים באבדן בעלך ואב ליאיר. אך אם כך גזר הגורל, טוב שתדעו שזכאים אתם להחגאות בשלמה, כאדם וכחלוץ בהבטחת שלום ישראל - - -".

כרעם ביום בהיר ירדה עלינו הבשורה על נופלו של שלמה הי"ד, מס דמים מבחורי בני עמנו עבור הנצחון היקר.

דברים לזכרו של שטרן מאה ל"א

קשה מאד להשלים עם העדרו של חבר נאמן, אדם שאוזנו קשכת לבעיותיו של כל אחד ואחד, ידיר שעצמו טובה ומנחמת; רע הנלחם להשגת חביעות צודקות. תמיד היתה שעתו כשרה לעזור לזולת ללא משוא פנים. לעולם היה כן עם עצמו ועם חבריו, ושאיפות אשיות לא סינוורו את עיניו.

השלמות שאפינה את יחסיו עם בני אנוש באה לידי ביטוי גם בעבודתו. הוא חפש את האמת המדעית הצרופה. פקח עיניו לכל רעיון חדש לשכללו ולפתחו. רצונו היה עד שלא לקפוא על שמריו, וכימים אלה סיים את עבודת המגיסטר מתוך תקוה להגיע להשגים מדעיים נוספים.

כבשר מבשר החי מכינינו, תפארת צמרתו נפלה שדודה. את חייו כמו את ידיעותיו ומרצו תרם לבטחון העם ושלומו.

ילדו הרך נותר ללא אב, ואשתו ללא בעל, ואנו ללא עמית אהוב.

זכרו יהיה בלכנו לעד, מי יתן ומשפחתו תמצא נחומים.

יהודה

(חבר ליחידה)

אכתבי תנחומים למשחתו של פטרוו שלמה ז"ל

הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל

TECHNION — ISRAEL INSTITUTE OF TECHNOLOGY

רשכת הנשיא
OFFICE OF THE PRESIDENT

ז' באייר תשכ"ט
25 באפריל 1969

לכבוד
הגב' וה' פטרוו,
רחוב סירקין 16,
תל-אביב.

גב' ומר פטרוו היקרים,

כמדי שנה יחקייט גט השנה בל"ג בעומר טקס הענקת החוארים
לבוגרי ומוטמכי הטכניון.

אכתבי תנחומים למשחתו של טרונ ז"ל

שלמה יקריכם ז"ל סיים את לימודיו לתואר מגיסטר בהצטיינות - כאשר קבל ציון א' בכל המקצועות פרט למקצוע אחד - סיים את עבודת מחקרו והשאיר אחריו טיוטת סיכום בכתב על העבודה. מנחהו וחברי סגל הפקולטה להנדסת חשמל השלימו את הטיוטה מבחינה טכנית והגישו את החיבור לאשור הסנט. כל הבוחנים ציינו לשבח את רמתה הגבוהה של העבודה אשר בחנאים כחקונם היחה כודאי מזכה את מחברה בהצטיינות. לפי החלטת סנט מיוחדת לאפשר הענקת תואר במקרה זה ללא בחינת גמר, אישר הסנט בישיבתו מיום 13.4.1969 את הענקת התואר מגיסטר לאחר המנוח לשלמה ז"ל.

מצאתי לנכון להביא עובדות אלו לידיעתכם.

מצורף לזה הנני מעביר לכם כרטיסי הזמנה לטקס בו יוכרז על הענקת התואר מגיסטר לבנכם המנוח.

בכבוד רב,

אלכסנדר גולברג
נשיא

מכתבי תנחומים למשפחתו של פטרוו שלמה ז"ל

סא"ל אורי ארון
צ.צ. 2470

צבא הגנה לישראל

לכ"ל
לכ"ל חופ פטרוו
רח' בולשוב 37
תל - אביב .

תאריך: ח' תמוז תשכ"ז
16 יולי 1967

חופ יקר,

בעלב ומהרנו פיקר סגן שלמה פטרוו נפל בשירות צבא פלנף לישראל
בעת שפליץ בו יצא בשלחות רבת חשיבות עלפ על מקום באזור פר חורש
שבגבול סיני ביום שי 14 יולי 1967 .

כמפקד משק תקופ ארוכף למצותי לפעריק את אישולתו רבת פערכים,
את ישרו, כושרו ואמירותו לללא סוף לעבודתו .

מכתבי תנחומים למשחתו של פטרוס שלמה ז"ל

כציתי שתבטי חופ ויצע בנכס יאיר שזכר שלמה לעמוס תרומה רבת ערך
לבתחון פאצין ואלנצחון צפ"ל באמחמת ששת פומים. פרטי פתרומה חייבים
מסיבות מובנות. לפיות באוסים. ובשעתו פאחרתו כבר ילם אלתן פפסולות
שצריכות פול לפבטית את פירות פנצחון ובחון העתיד. פאל נפל בטנם
פושלמה משימתו. יצעת שאל תנחומים באבן בעלמך ואלה ליאיר. אך אם כק
לכר פארל טוב שתצעו שזכאים אתם לפתאלות בשלמה, כאצם
ובחיל בפבטת שלום ישכאל.

פי זכר ברק.

אלוי לען
סגן אלתר אלוי און

מקד פיתופ.

שירים לזכרו של פטרוו לזאה ז"ל

חיינו הצעירים של שלמה פטרוו ז"ל עשירים היו ומלאי ענין.
עתה, כשנעקר שלמה מתוכנו, עומדים אנו ומספרים לאלמנה,
ליתום ולכל בני המשפחה את אשר הם יודעים מכבר.

אנו באים לספר להם כי שלמה שלהם ושלנו, היה מקור לגאווה ולאושר רבים.
כעץ שתול, היה, אשר חילק את פירותיו לכל דורש - פרי שריחו עדין
וטעמו ערב.

אנסה לספר מעט על תקופת למודיו בבית-הספר התיכון, תקופה אשר תרמה
לא מעט לעיצוב דמותו ואישיותו הברוכים.

כמה חדושים לוו את הצטרפותו של שלמה פטרוו לכחתנו -
גילו הצעיר שהשחקף היטב בפניו, הביא עמו משב רוח רענן לאוירה
הרצינית והקפדנית בה היינו שרויים.

שירים לזכרו של סטרון שזאה ז"ל

אך לאלה שצפו כי משב רוח זה יביא פורקן ליצר הקונדסות ששכן אותה עת
בתוכנו, נכונה אכזבת מה. - שכן, גילו הצעיר אך רומם את האחבר שהציב
לפניו, משל היה אומר "אדרבא, אין בכך כלום, אוכיח לכם כי אין בכך
כלום".

והחדוש השני היה היותו עולה ולא יליד הארץ.
מפספסים היינו מלים מספר בשפת הלעז שהביא עמו ולא מעלים על דעתנו צל
צלה של אפשרות - עד כמה איומה תהיה הזדהותו עם עמו ועם אדמתו אותה
ריוה בדמו הקדוש.

כמה היינו נוחנים כולנו, כדי שלא תוכיח לנו, שלמה, שאינך עולה חדש,
אלא חלק אורגני ועצם מבשרה של אותה אומה שכה גאה בבנים כמוך.